

LIBRI I PROFETIT JONA

Profeti largohet nga misioni i tij

1 Një ditë Zoti i tha Jonës: ♦ birit të Amitait: ²«Shko në Ninave, në qytetin e madh dhe të njohur në mbarë botën! Shpalli vendimin tim për dënimin e tyre! Nuk mund ta shoh më me moskokëçarje të keqen e banorëve të atjeshëm.»

³Jona u nis – por jo në Ninave. Ai donte t'i ikte Zotit dhe të largohej në Spanjë. Në qytetin bregdetar të Jafos gjeti një anije që shkonte për në Tarshish. Pagoi biletën e udhëtimit dhe hipi në anije.

♦ Profet që vepronte në vitet 800-750 p.e.r. në Izrael dhe në Ninave. Lindi në Galile.

Hebreu turpërohet nga detarët e huaj

⁴Por Zoti dërgoi një furtunë mbi det, e cila ishte aq e fortë, saqë kishte rrezik ta thyente anijen. ⁵Detarët u frikësuan shumë, dhe secili i bëri thirrje perëndisë së tij për ndihmë. Për ta pakësuar rrezikun e mbytjes së anijes, ata e hodhën ngarkesën në det.

Jona kishte zbritur në fund të anijes, ishte shtrirë dhe kishte rënë në gjumë të thellë. ⁶Kapiteni zbriti poshtë tek ai dhe i tha: «Si mund të flesh kështu? Çohu dhe lutju perëndisë tënd! Ndoshta ai do të na vijë në ndihmë, që të mos fundosemi!»

⁷Atëherë detarët vendosën të zbulonin me short se kush prej tyre ishte fajtor për fatin e tyre të keq. Shorti i ra Jonës. ⁸Ata e mbytën me pyetje: «Na thuaj: Përse kemi rënë në këtë rrezik? Kush je ti? Me çfarë pune merresh? Nga cili komb je? Ku është atdheu yt?»

⁹Jona iu përgjigj: «Jam hebre dhe i falem Zotit, Perëndisë më të lartë, i cili ka krijuar tokën dhe detin.» ¹⁰Ai shtoi se po i ikte Zotit. Atëherë detarët u frikësuan edhe më shumë, dhe e pyetën: «Si mund ta bësh një gjë të tillë? ¹¹Çfarë duhet të bëjmë me ty, që të qetësohet deti dhe që të shpëtojmë?» Në të vërtetë, ndërkaq deti ishte bërë edhe më i stuhishëm.

¹²Jona tha: «Më hidhni në det, se pastaj do të qetësohet. Jam i sigurt se kjo furtunë ju ka zënë vetëm për shkakun tim.»

¹³Detarët u përpoqën t'i afroreshin bregut me lopata; por nuk ia dolën në krye, sepse furtuna u egërsua edhe më shumë. ¹⁴Atëherë ata iu lutën Zotit: «O Zot, mos na ndëshko pse duhet ta flijojmë këtë njeri! Mos na e llogarit vdekjen e tij për vrasje. Kështu ishte vullneti yt dhe ajo që do ti, bëhet!» ¹⁵Pastaj e morën Jonën dhe e hodhën në det. Deti u qetësua menjëherë. ¹⁶Atëherë u hipi më shumë frika nga Zoti. Ata therën një kafshë si flijim për nder të tij dhe prematuan se do ta dëgjonin.

Lutje në rrezik

2 Por Zoti bëri të afrohej një peshk i madh, i cili e gëlltiti Jonën. Jona mbeti për tri ditë dhe tri net në barkun e peshkut. ²Atje iu lut Zotit, Perëndisë së tij:

³«Në hallin tim të bëra thirrje, o Zot, dhe ti m'u përgjigje. Kur vdekja u kap pas meje, ti e dëgjove thirrjen time për ndihmë. ⁴Ti më kishe hedhur në mesin e detit; më rrethonin ujërat, më mbuluan të gjitha dallgët dhe valët e tua. ⁵Mendova se më kishe dëbuar prej pranisë sate, se Tempullin tënd të shenjtë nuk do ta shihja më. ⁶Uji më arrinte deri në grykë. U fundosa në detin e pafund, rreth kokës m'u mbështoll leshterik. ⁷U fundosa në themelet e maleve dhe pas meje u mbyllën portat e botës së të vdekurve. Por ti, o Zot, më nxore të gjallë nga gropa. ⁸Kur më binte të fikët, mendova për ty, dhe lutja ime arriti tek ti në Tempullin tënd të shenjtë. ⁹Kush mbështetet në idhuj të papërfillshëm, të shkel besën ty.

¹⁰Por unë do të të falënderoj dhe do të ta çoj flijimin që të premtova, sepse ti, o Zot, je Shpëtimtari im.»

¹¹Atëherë Zoti i dha urdhër peshkut të notonte drejt bregut dhe atje ta pështynte Jonën.

Predikimi i pendimit shkon mbarë

3 Herën e dytë Zoti i tha Jonës: ²«Shko në Ninave, në qytetin e madh dhe të njohur në mbarë botën, dhe shpallja atje atë që të kam ngarkuar.»

³Kësaj here Jona e dëgjoi Zotin dhe shkoi në Ninave. Qyteti ishte jashtëzakonisht i madh; nevojiteshin tri ditë për ta përshkuar zonën e banuar. ⁴Jona udhëtoi një ditë nëpër qytet, u ndal dhe thirri: «Edhe dyzet ditë, dhe Ninaveja do të shkatërrohet!»

⁵Banorët e Ninaves iu kthyen Perëndisë dhe i varën shpresat në mëshirën e tij. Ata vendosën të agjëronin; dhe të gjithë, të pasur dhe të varfër, u veshën me thasë në shenjë pendimi dhe u ulën në hi.

⁶Kjo ndodhi, sepse lajmi i Jonës i erdhi mbretit të Ninaves. Ai zbriti nga fronti, hoqi rrobën mbretërore, u vesh me thes dhe u ul në hi. ⁷Ai dha urdhër që në qytet të shpallej: «Dëgjoni urdhrin e mbretit dhe të ministrave të tij: Askush të mos hajë e të pijë, as njeri, as gjedh, as dele!» ⁸Njerëzit dhe kafshët të vajtojnë dhe t'i bëjnë thirrje Perëndisë. Secili të mos veprojë më keq, por të fillojë një jetë të re. ⁹Ndoshta Perëndia do të ndërrojë mendje. Ndoshta do të mund ta zbutim zemërimin e tij të madh dhe ai do të na lejojë të jetojmë.» ¹⁰Perëndia e pa se ata hoqën dorë prej sjelljes së tyre të keqe. Atëherë i erdhi keq t'i shkatërronte

dhe nuk e zbatoi kërcënimin e tij.

Dashuria e Zotit për njerëzit i duket Jonës e tepërt

4 Kjo nuk i pëlqeu Jonës dhe ai u zemërua. ²Ai tha: «O Zot, pikërisht këtë parandjeja, kur isha ende në shtëpi! Për këtë arsye doja të largohesha në Spanjë. Unë e dija: ti je plot mirësi dhe mëshirë, je i durueshëm me njerëzit, dashuria jote nuk ka kufi, je gjithnjë gati për të ndërruar mendje, për të mos i zbatuar kërcënimet e tua. ³O Zot, nuk dua të jetoj më. Më mirë të vdes!» ⁴Por Zoti e pyeti: «A ke të drejtë të zemërohesh kështu?»

Perëndia demaskon egoizmin e profetit

⁵Jona u largua nga qyteti në drejtim të lindjes. Ai bëri për vete një strehë dhe u ul nën hijen e saj, duke pritur se ç'do t'i ndodhte qytetit.

⁶Atëherë Perëndia bëri që mbi Jonën të rritej një shkurre ricini, që t'i bënte hije dhe ta zbuste zemërimin e tij. Jona u gëzua shumë për këtë shkurre të mrekullueshme. ⁷Por, të nesërmën në mëngjes, Perëndia dërgoi një krimb. Krimbi i brejti rrënjët e shkurses, dhe ricini u fishk. ⁸Kur doli dielli, Zoti solli prej lindjes një erë të ngrohtë. Dielli ia dogji kokën Jonës dhe ai ndihej shumë keq. Ai donte të vdiste dhe tha: «Më mirë të vdes!»

⁹Por Zoti e pyeti: «A ke të drejtë të zemërohesh për shkak të kësaj bime?» «Kam!♦ – u përgjigj Jona. – Jam i zemëruar me të drejtë dhe dua të vdes!» ¹⁰Atëherë Zoti i tha: «Shiko, ti nuk e rrite këtë shkurre, as e ruajte e as u kujdese për të; ajo u rrit vetëm gjatë një nate dhe natën tjetër u tha. E megjithatë të vjen keq për të. ¹¹Po mua a nuk duhet të më vijë keq për këtë qytet të madh, Ninaven, ku banojnë mbi 120.000 njerëz që shpirtërisht janë ende fëmijë, si dhe shumë kafshë?»

♦ [Pikëpamja e Jonës pasqyrore atë të judaizmit të asaj kohe. Libri i Jonës parashikonte ditën kur Zoti do të kishte mëshirë edhe për johebrenjtë nëpërmjet Mesisë dhe vdekjes së tij pajtuese.](#)